

Az „örökmozgó” pedagógus

Családjában nemzedékről nemzedékre száll a tanári hivatás

Nyíracsad (HBN – T. V.) – Vereb Csaba nyíracsadí iskolaigazgató családjában már a harmadik generáció választotta a pedagógusi hivatást. Ő maga szervez, tanít, újságot ír, önkormányzati képviselő. Honnan az indíttatás, kitől örökölte ezt a munkabírást? – fag-gattuk.

– Nem nyíracsadí születésű vagyok. Szüleimet 1946-ban helyezték ide. Édesanyám tanító-nő volt, édesapám kántor. Itt nőttem fel, mindenki acsádinak tart. Édesanyám nagyon sokoldalú pedagógus volt. Bábtanfolyamot, színjátszó kört, főzőtanfolyamot szervezett. Lakásunkon mindig volt valaki, mert édesanyám allandóan szervezett valamit. A gyerekek, akiket tanított, hozzánk jártak felmondani a leckét. Így én szabályosan belenőttem a tanításba és a közéletiségbe is. Debrecenben a Fazekas-gimnáziumba jártam és a Móra-kollégiumban laktam. Akkor négyen voltunk acsádiak a kollégiumban, mindegyikünk diplomát szerzett. Tanítóképzőt végeztem, társadalmi ösztöndíjasként kerültem vissza Nyíracsadra. A szerződésben benne volt, hogy a képző elvégzése után legalább három évet kötelesek vagyok itt tanítani, szükség esetén a művelődési házban dolgozni. Azóta eltelt harminc év. Pedagógusként dolgoztam végig, de a művelődéshez mindig volt valamilyen közöm. Végig törekedtem arra, hogy valamilyen módon a község közéletébe is bekapcsolódjak. Nagy élményem volt, hogy tanácsagként, népfrontos szervezőként sok híres embert ismerhettem meg, akiket meghívtunk Nyíracsadra. Czeisel Endre, Bajor Nagy Ernő, Buga doktor, Bárdi György járt nálunk, de eljött hozzánk például Németh Irén, a Nők Lapja egykori főszerkesztője – ő egyébként a falu szülőtte –, Chrudinák Alajos, Endrei Judit, Kondor Katalin, Sándor István is. Nagy élmény volt az is, amikor Lakatos Menyhértet meghívtuk, s ő fel-szabadultan, észérvekkel nyilatkozott a cigánykérdésről. Ezeket a rendezvényeket termé-

zetesen nem egyedül szerveztem, mindig jó segítőtársaim voltak.

– *Most milyen közéleti tevékenységet folytat?*

– Második ciklusban választottak meg önkormányzati képviselőnek. A kulturális bizottságnak vagyok az elnöke, így a művelődési ház munkáját is tudom segíteni. Hatodik éve részt veszek a Nyíracsadí Élet című helyi lap szerkesztésében. Megalakult a Nyíracsad Kulturáért Alapítvány, melynek elnöke vagyok. Ez az alapítvány elsősorban a tehetséges gyerekeket támogatja.

Otthon az iskolában

– *Hogyan érintettek önt a pedagógiában, az oktatási munkában tapasztalható gyors változások?*

– Korábban gyermekvezetőként, majd vezetőhelyettesként dolgoztam. Nagyon jó visszaemlékezni az első

gok ne sérüljenek, az egyéniség azért megmaradjon. A másik nagy kérdés a tehetséggondozás, -fejlesztés. Ennek fontosságát manapság nagyon megnőtt, pedig korábban is el kellett jutatnunk a tehetséges tanulókat a számukra legjobb iskolába. Az iskola nagyon sokat változott. Nálunk már van tanórai diagnózis vizsgarendszer, házi nyelvvizsgát vezettünk be. Mindez nagyfokú követelmény a gyermekekkel szemben. De nőtt a szabadságérzetük is. Nálunk szünetben nem kell kimen-ni, aki akar, a folyosón pingpongozhat, aki tud, zongorázhat, te-kötheti magát sok érdekes do-loggal. Azt szeretnénk, ha tanu-lóink otthon éreznék magukat az iskolában és anélkül lennének fegyelmezettek, hogy a nevelő rájuk szólna. A tantestü-ltünk ugyanolyan nagy feladat

előtt áll, mint az or-szágbán minden is-koláé. A helyi tan-terv megalkotása előtt legfontosabb te-endőnk annak felmé-rése, hogy milyen ki-vánságaink, lehetősé-geink vannak az is-kolában. Ehhez a szü-lők és a fenntartó vé-lelményét is ismerni kell, tudnunk kell, ők milyen iskolát szeretnének Nyír-acsadon megvaló-sítani, s ezt hogyan tudják támogatni. Ha sikerül mindezt meg-fogalmazni raterhe-tünk a konkrét fel-adatok kidolgozá-sára.

Családi hagyomány

– *A gyerekei is folytat-ják a pedagógushagyomá-nyokat?*

– Feleségem, Szeljak Judit is tanítóként

kezdte annak idején, mint én. Mindketten tanári képesítést is szereztünk, több szakon is. A gyermekeinkre is ráragadt a „pedagógusbetegetség”. Lányom matematika-földrajz-háztartás-ökonómia és életvitel szakos ta-nár, a fiam most negyedéves fizika-technika szakon, de még ehhez felvette a szociálpedagó-gia szakot is. Sőt a vejem is peda-gógus. Remélem a gyer-mekeim is olyan örömmel és siker-rel végzik ezt a fontos munkát, mint szüleik és nagyszüleik.

Vereb Csaba feleségével és unokaival. Ha a tradíciók megmaradnak, lehet, hogy hosszú évek múlva a kicsikből is pedagógusok lesznek

Fotó: Tóth Vince

táborok megszervezésére, a zongoraoktatás beindítására. A Kossuth Lajos Tudományegye-tem szervezésében egy kis csa-pat alakult nálunk a munkate-vékenység kutatására. Ez a munka is tanulságos volt, mert például a tudományos mód-szertan megismerése nagy segít-séget adott. Igazgatóként értem meg a rendszerváltozást. Ekkor újra meg kellett határozni az is-kolai értékrendet. Váltani, vál-toztatni kellett mindnyájunk-nak, de úgy, hogy a fontos dol-